

Вовк і семеро козенят

Наталя Забіла

До козиної до хати
З лісу стежечка веде.
В хаті маму ждуть козлята,
А коза із лісу йде.

Ясне сонечко заходить,
В небі місяць блискотить.
До воріт коза підходить,
У ворота стукотить:

— Відчиніться, відімкніться!
Ваша матінка прийшла,
Ваша матінка із лісу
Молочка вам принесла!

Відчиняють їй козлята,
З ними вірний пес Рябко.
І заходять всі до хати
Пити свіже молоко.

Якось сірий вовк підслухав,
Що коза пішла у ліс,
До воріт прибіг щодуху,
Під ворота сунув ніс.

“Зараз, — думає, — козляток
Проковтну одним ковтком!”
І почав він промовляти
Ніжним-ніжним голоском:

— Відчиняйте, козенята,
Я несу вам молока!
— Чуєм, чуєм, це не мати —
В неї пісня не така!

Тут один цапок сміливий
Нишком глянув через пліт,

Бачить — вовк страшний, жахливий
Причаївсь біля воріт.

Сірий вовк цапка не бачить,
Витягає гострий ніж
І гукає нетерпляче:
— Відчиняйте-но скоріш!

А козлята: — Ми не проти! —
Не злякались хижака!
Відімкнули враз ворота
Та як випустять Рябка!

Вовк, побачивши собаку,
Підібгав ляжливо хвіст,
Відстрибнув — та з переляку
Як бебехнеться під міст!

Саме йде тут з лісу мати,
Молока малим несе.
А назустріч їй козлята
Та й розказують про все.

Почала коза радіти:
— Ну й Рябко наш молодець!
Ну й розумні в мене діти! —
Тут і казочці кінець.